

La mar de tòtils

Un relat de: [Entremons](#)

Per a ella el silenci era un mar de tòtils. Cada nit, aquella remor digital bressolava el seu son nit endins fins que un somni rugós l'assetjava.

Feia tres anys que vivia atrapada en el temps. Revivia primaveres airoses, renaixent com un flamant fènix amb els primers rajos de sol càlid. Assaboria incrèdula estius dolços i vibrants, plens de tactes de sal i un fragmentat i difús infinit al davant. La proximitat de la tardor crepitant la tornava trèmula, esporuguida, cada volta amb més fred als ossos. I així arribava un nou hivern soterrant que la deixava paralizada un cop més sota el glaç. La seva soledat perenne onejava entre la falsedat crèdula de la seva presència i l'absència reincident del seu cos i de tot el que l'envoltava. Arraulida en un ofec a la mar dels tòtils, enduta per la inèrcia de corrents antigues, lluitava per alçar el cap i enlairar-se amb una glopada d'aire fresc, però sempre restava aigua als pulmons, humitejant tot l'oxigen.

Aquell nou maig però, havia dut quelcom diferent que trencava el cíclic silenci metàl·lic del somni. Cada nit, un rossinyol s'erigia esplèndid i autònom enmig de la fosca, engolint aquella mar de fons de tòtils, tòtils. A través del cant reincident de l'au de veu clara va anar retrobant el tacte ancià de les seves entranyes. El rossinyol de la nit de maig cantava per a ella despertant la memòria perduda de la seva pròpia veu.

Va ser llavors, amb la cançó dolça gravada al pit, quan va saber tot el que de moment li calia.

S'alçà i començà a respirar.